

РЕШЕНИЕ

№ 4964

гр. София, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 12.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **5386** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.150-178 АПК,вр.с чл.44,ал.6 и ал.8 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Х. М. Я.,ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] ,гражданин на А., понастоящем принудително настанен в СДВНЧ-гр.С. на Дирекция „Миграция“-МВР на адрес:с. Б., [улица] срещу Заповед №5364з-1109/02.06.2022г. на директора на Дирекция „Миграция“-МВР, с която последният на основание чл.44,ал.8 от ЗЧРБ е продължил принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ,до отпадане на пречките за изпълнение на ПАМ-„Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна",но не по-късно от 06.12.2022г.Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед.Твърди се че същата е немотивирана и наред с това се сочат приложими разпоредби от Директива 2008/115/ЕО,както и практика на ЕСПЧ,които са приложими в случая.Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание, жалбоподателят-Х. М. Я., редовно и своевременно призован,не се явява.Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат И..

Ответникът-Директор на Дирекция „Миграция"-МВР,редовно и своевременно призован,се представлява от юрисконсулт В.Т.,редовно упълномощена,която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.Претендира присъждането

на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Х. М. Я./HISHAM MAKERITAR YSAAD, [дата на раждане], гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] е принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) при Дирекция „Миграция”- МВР на 06.12.2021г. със заповед с рег.№ 5364з-2460/06.12.2021г. на директора на дирекция „Миграция”-МВР на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с организиране изпълнението на заповед с рег. №4537 ПАМ-41/18.11.2020г., на началника на ГПУ-Ново село, с която на основание чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ му е наложена ПАМ-„връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. На 06.12.2021г. жалбоподателят е бил освободен от Затвора-град С. след изтърпяване на наказание от 5 (пет) месеца лишаване от свобода по чл. 279 от НК по НОХД № 18/2021г. на РС-Кула. За първи път на 19.11.2020 г. на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ-Любимец със заповед на началника на ГПУ-Ново село рег. №4537 04-40/18.11.2020 г., издадена във връзка с негова заповед рег. № 4537 ПАМ-41/18.11.2020г. На 11.12.2020г., същият е предаден на РПЦ-Х. към ДАБ-МС, във връзка с подадената от него молба рег.№105450-3668/10.12.2020г., с която е поискал предоставянето на международна закрила в Република България. На 16.12.2021г., жалбоподателят е попълнил декларация за доброволно завръщане вх.№105400-4856/16.12.2021г., като е заявил, че желае да се завърне доброволно в страната на произход-Р.А.. Същата е препратена с писмо рег. № 536400-34258/29.12.2021г., до посолството на А. в [населено място] с искане за установяване и потвърждаване на самоличността, както и издаване на безплатен пасаван, с който чужденецът да напусне Република България. На 06.01.2022г. в СДВНЧ-С. с жалбоподателят е била проведена беседа от служител на консулския отдел при Посолството на А. в [населено място]. Пред него Х. М. Я. е заявил, че категорично не желае да се завърне в страната на произход. По случая е изготвена докладна записка рег.№5364р-360/07.01.2022г. Във връзка с предприети действия по изпълнение на ПАМ, служител на сектор ИПАМ към отдел П.-ДМ е провел беседи с чуждия гражданин, като са изготвени докладни записки рег.№5364р-1756/27.01.202г., рег.№5364р-3826/24.02.2022г., рег.№5364р-6423/31.03.2022г. и 5364р-8605/28.04.2022г., в които е отразено, че същия категорично не желае да се завърне доброволно в страната на произход и няма да окаже съдействие, по отношение установяване на неговата самоличност и издаване на документ за задгранично пътуване от консулския отдел при Посолството на А., с който може принудително да бъде върнат. С решение №УПХ8 от 08.01.2021г. на интервюиращ орган при ДАБ на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила. При извършена справка в АИС "БДС" е констатирано, че към дата 17.05.2022 г. няма образувано производство по ЗУБ. На 02.06.2022 г. до директора на Дирекция "Миграция" е депозирано предложение, с което е предложено да бъде удължен срокът на принудителното настаняване в СДВНЧ на Х. М. Я., гражданин на Р.А. до отпадане на пречките за изпълнение на ПАМ, но не по-късно от 06.12.2022

година. На 02.06.2022 година директора на Дирекция "Миграция" е издал оспорената Заповед №5364з-1109/02.06.2022г., с която продължил принудителното настаняване в СДВНЧ на Х. М. Я. до отпадане пречките за изпълнението на ПАМ, но не по-късно от 02.12.2022г. Заповедта е връчена на чужденеца на дата 06.06.2022г. като същият е бил запознат с текста и на език, който владее в присъствието на преводач.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК вр. чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспорената Заповед №5364з-1109/02.06.2022 година на Директор на Дирекция "Миграция", е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. В разглеждания случай, оспорената заповед е издадена на основание чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ-разпоредба сочеща, че настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. За наличието на основанията за принудително настаняване в специален дом се извършват ежемесечни служебни проверки от директора на дирекция "Миграция". По изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешените срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. В този смисъл, по силата на самата законова разпоредба е предоставена възможност на административния орган, при наличие на някоя от изброените хипотези по своя преценка да издаде заповед за продължаване срока на принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци, спрямо когото има наложена принудителна административна мярка-, "Връщане до страна на произход" в случая наложена със заповед № ПАМ-4537 04-40/18.11.2020г., на началника на ГПУ-Ново село.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган- директор на Дирекция "Миграция"- МВР, на когото изрично чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ е предоставила правото да издава заповеди за продължаване настаняването на чужденци в специалните домове. Спазени са изискванията на чл. 59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ.

Административният орган подробно изследвал фактите и обстоятелствата, които обуславят продължаване на настаняването на чужденеца в СДВНЧ. Заповед за принудително настаняване в специален дом за временно настаняване се издава в случаите, когато чужденец, на когото е наложена принудителна административна

мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване.

В конкретната хипотеза се установява по категоричен начин, че Х. М. Я. е отказал да съдейства на компетентните органи и е изявил изричното си несъгласие да се завърне доброволно в страната на произход. По отношение на втората предпоставка - наличието на опасност от укриване. Фактите по делото установяват, че такава опасност продължава да съществува, която се обуславя от обстоятелствата, че чужденецът не притежава документи за самоличност, не притежава средства за издръжка, няма установени връзки на територията на страната, няма близки и каквато и да е друга социална среда, няма деклариран адрес, на който желае да пребивава, влязъл е незаконно на територията на Република България, като е направил опит за нелегално напускане на страната и е осъден на 5 (пет) месеца лишаване от свобода по чл. 279 от НК по НОХД №18/2021 г. на РС-Кула.

Административният орган подробно е извършил преценка за възможността за налагане на друга по-лека мярка. Преценявайки това обстоятелство административният орган се е позовал на фактите, изложени в предложение рег. №5364р-11202/02.06.2022 г., в което изрично е посочено, че не е налице възможност да се приложи друга, по-лека мярка от визираните в чл. 44, ал. 5, т. 1-3 ЗЧРБ, тъй като чужденецът не разполага с жилище и с финансови средства за издръжка при престоя му в Република България. Чужденецът не може да предаде във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който да получи обратно при изпълнение на връщането или експулсирането, поради липсата на валиден такъв. По делото липсват и доказателства, че не е налице разумна възможност за извеждането на чуждия гражданин и връщането му до страната му на произход. В тази връзка следва да се посочи, че единствено нежеланието на жалбоподателят да се завърне доброволно в страната по произход, се явява пречка за издаване от посолството на Р.А. на документ за пътуване. Ако чужденецът бе дал съгласието си за доброволно връщане и бе оказал съдействие, националните компетентни власти биха му издали документ за пътуване, а българските органи биха могли да организират неговото връщане до страната му на произход.

Законосъобразен и в съответствие с разпоредбите на чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115/ЕО и § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ е и изводът на административния орган, че е налице опасност чужденецът да се укрие. Описаните по-горе обстоятелства са от категорията, посочени в § 1, т. 4в и водят до обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената му принудителна административна мярка. С разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ се транспонира и изискването на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115, в частта, с която се регламентира задължението за прекратяване на предварителното задържане, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца. Както се посочи по-горе, изпълнението на наложената принудителна административна мярка „връщане до страна на произход“ е осуетено от обстоятелството, че жалбоподателят не оказва съдействие на компетентните органи по организиране на извеждането му, не разполага с валиден документ и отказва да се

върне доброволно в страната си.Изложеното води до извод за наличие на предпоставките на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ, както и на предпоставките на чл. 15, параграф 6 от Директива 2008/115 за продължаване на срока на принудителната мярка и за наличието на оправдана цел на задържането по смисъла на чл. 15, параграф 4 от същата директива.

Неоснователни са изложените в жалбата твърдения за нарушения на чл.5, ал.1, изр.1 КЗЧПОС.В обжалваният административен акт е спазено изискването за законосъобразност на задържане на лицето по националния процесуален и материален закон, и следващата от чл.5, ал.1 КЗЧПОС забрана за произволно ограничаване на личната свобода поради следното:задържането е извършено добросъвестно от националните власти; останало е в рамките на основанието, на което е постановено,без то да е фактически или формално подменено с друго основание;мястото и условията на задържане са подходящи; продължителността му не надхвърля нормативния максимум.Принудителното настаняване жалбоподателят в СДВНЧ с процесната заповед остава допустимо по чл.5, ал.1, изр.2, буква (f), пр.2 КЗЧПОС-„ограничение на правото на свобода“.

Съдът също намира, че не е приложимо постановеното по параграфи 65 - 66 по делото Mikolenko v. ESTONIA, (case of Mikolenko v. Estonia, Application no.10664/05, J. of 8 O. 2009, T. E. Court of H. R., F. Section) т.к. предвиденият в закона максимален срок в конкретния случай все още не е изтекъл и не е налице съдействие от страна на жалбоподателят.

В случая жалбоподателят е „незаконно пребиваващ чужденец“ в страната. По отношение на него не е висящо производство по предоставяне на международна закрила. Поради това към правното му положение са приложими норми на Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни.Тази директива предвижда , че "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на член 17, параграф 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в член 2, точка 5 от Кодекса на шенгенските граници."Незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава- членка.При направената в тази връзка преценка за необходимостта от продължаване срока на принудителното настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ настоящият състав приема ,че административният орган е упражнил правомощията си законосъобразно.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав, счита, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в съответната форма, като са спазени процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването и, същата не страда от пороци, обуславящи нейната отмяна, поради което депозираната жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна. На основание чл. 143, ал. 3 АПК във вр. с чл. 37, ал. 1 Закона за правната помощ и чл. 24 Наредбата за заплащането на правната помощ, жалбоподателят следва да заплати на Министерството на вътрешните работи сума в размер на 100,00 лева,представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран,Административен съд-София град,I-во отделение, 34-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата Х. М. Я.,ЛНЧ7000767465, [дата на раждане] ,гражданин на А.,понастоящем принудително настанен в СДВНЧ срещу Заповед №5364з-1109/02.06.2022г. на директора на Дирекция "Миграция" при МВР.

ОСЪЖДА Х. М. Я.,ЛНЧ7000767465, [дата на раждане] ,гражданин на А. да заплати на Министерството на вътрешните работи сумата от 100,00(сто)лева,представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

съдия: